

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

rakter, og det er derfor fundet hensigtsmæssigt, at Kommissarius paa dette Omraade maa arbejde nøje sammen med Direktøren for Patent- og Varemærkevæsenet, der er den offentlige Myndighed herhjemme, som har den største Sagskundskab. Det vil være nødvendigt at inddrage Patentdirektøren baade i de rent tekniske Foranstaltninger til Eftersøgning og Overtagelse af Patenterne, og naar Afgørelse skal træffes om, hvorledes de overtagne Patenter m. v. skal udnyttes. Det vil efter Ministeriets Opfattelse ikke være rigtigt at foretage Afhændelsen af disse konfiskerede Patenter m. v. efter samme Retningslinier, som anvendes ved Realisationen af de øvrige konfiskerede Værdier. Meningen er jo, at de konfiskerede Værdier skal komme den danske Stat, det vil sige det danske Samfund, til gode, og man kunde spørge, om den bedste Maade at gøre dette paa ikke vilde være at give Patenterne fri, saaledes at alle og enhver, der havde Interesse deri, kunde gøre Brug af Patenterne i deres Virksomhed. Denne Fremgangsmaade vil dog være udelukket af Hensyn til Beslutningerne paa Paris-Konferencen, idet vi har Forpligtelse til at afregne en Værdi for de konfiskerede Aktiver paa vor Erstatningskvote, og hvis vi giver Patenterne fri, vil det være ugørligt at angive nogen Værdi for disse.

Patenterne maa derfor nyttiggøres enten ved Salg eller ved, at der gives interesserede Virksomheder Adgang til at udnytte Patenterne imod en Licensbetaling til Staten. Om man i det givne Tilfælde bør sælge et Patent eller give Udnyttelsesret mod Licens, kan være vanskeligt at afgøre. Salg vil kunne være naturligt, naar Patentet faktisk kun kan udnyttes af en enkelt Virksomhed, medens Tildeling af Licensrettigheder vil kunne findes mere naturligt, naar Patentet har Interesse for flere end een Virksomhed. Disse Spørgsmaal tænker man sig at lade behandle af et særligt Udvalg med Direktøren for Patent- og Varemærkevæsenet som Formand og med Repræsentation for de interesserede Erhverv. Det kan i denne Forbindelse være rigtigt at gøre opmærksom paa, at man ved Salg af Patenter ofte ogsaa maa have for Øje den Skæbne, der overgaar Virksomheder, som tidligere har haft Forbindelse med den tyske Ejer af de paagældende Patenter. Jeg skal her som Eksempel nævne Patenter, der tilhører eller har tilhørt et tysk elektrisk Selskab, der har et Datterselskab her i Landet. Hvis dette Datterselskab sælges, saaledes at det

overtages af et dansk Selskab, eller sælges til et andet udenlandsk Selskab, vil det efter Omstændighederne kunne være en Betingelse for det paagældende Datterselskabs fortsatte Eksistens, at de Patenter, der tidligere har været ejet af dets tyske Moderselskab, nu overgaar til de nye Indehavere. Saadanne Hensyn maa naturligvis tages med i Betragtning, naar man afgør, om og til hvem et konfiskeret Patent skal sælges.

Jeg skal herefter gaa over til at gøre nogle Bemærkninger om Bestemmelserne i Lovforslagets Kapitel II, der handler om Tilbagelevering til de rette Ejere af Ejendom, som Tyskerne har røvet i andre af dem besatte Lande. Baggrunden for disse Bestemmelser er de Erklæringer og Resolutioner, der er udsendt af De Forenede Nationer i Tiden før Kapitulationen. Jeg henviser herved til de som Bilag D., E. og F. til Lovforslaget optrykte Deklarationer og Resolutioner. De i Kapitel II indeholdte Bestemmelser, der gør det muligt at fratage danske Statsborgere Værdier, som de har erhvervet fra Tyskerne, selv om de ved Erhvervelsen har været i god Tro, er ikke Ekspropriationsregler, men er kun en Udbygning af dansk Rets almindelige Vindikationsregler — Reglerne om Adgang til at kræve Ejendom, der er blevet en frastjålet, tilbage, ikke alene fra Tyven, men ogsaa fra den, til hvem Tyven maatte have afsat den. I og for sig er det ikke en Følge af de almindelige Vindikationsregler, at der skal betales Erstatning til den, fra hvem den stjaalne Ting vindiceres, men det er dog fundet naturligt i de her omhandlede Tilfælde at fastslaa, at den danske Ejer, hvis han har været i god Tro ved Erhvervelsen, har Ret til at faa en Erstatning af Statskassen, men denne Erstatning maa afholdes af de Beløb, der indkommer ved Realisationen af den i Henhold til Lovens 1ste Kapitel konfiskerede tyske Ejendom.

Bestemmelserne i Lovforslagets 3die Kapitel kræver næppe særlige Bemærkninger ved denne Lejlighed.

Jeg skal sluttelig oplyse, at dette Lovforslag omfattes med betydelig Interesse af de allierede Nationer, hvis Talsmænd i denne Forbindelse har været den engelske og den amerikanske Regering. Det er derfor naturligt, at Regeringen har drøftet Lovforslagets Indhold og Form med Repræsentanter for den herværende engelske og den herværende amerikanske Legation, og jeg kan sige, at Lovforslaget, baade hvad Indhold og Form angaar, er mødt med Tilfredsstillelse fra vore Allieredes Side, hvorfra der ogsaa næres fuld og berettiget Tillid til, at Loven, naar